

אכתקוים ארותי

על כל הראש

1180/36) פסיכי על כל הראש. תשמעו מה הוא כותב: "לאחר שיהיה מיגעת של שעתים, קם פסיכולוג מכסאו ומדוני מכף רגל ועד ראש, יש לך סיכויים להתפרסם, ידידי, הודיע.

כיצד? שאלתי. התסביך שאתה סובל ממנו הוא המקרה הראשון מסוגו בעולם, על כן יש לך הסיכויים שהיא יקרא על שמך. הוא המ שיר בקול רועד: אני מברך כל בוקר בדרך שלא עשני אשה. ואתה להיפך — בוכה על ששעה אותך גבר". הסברתי לדוקטור: אני מחפש אהבת נערה, אבל לא כמו כל נער אחר, שאצלו אין הבדל בין אהבה ומין (אתן שומעות?). אני מחפש אהבה-לשמה, אהבה טהורה, ורק כאשר-דמות נערה תהיה דמותי אוכל להשיג אהבה זו. הפסיכולוג התקשה להבינני. אולי את. נערה אלמונית, תביני אותי? נורא מסעיר לחשוב שפעם יתחפף למר נתייהסור של הרפואה מונח חדש בשם תסביך 1180/36.

שני פרצופים

לאלמונית ששלחה לי שני פתקים יש לפחות חושי-המור, אם לא מעלות אחרות. כך היא מודיעה בפתק א': "הבחור השני רחרח היפה, שנפגשתי עמו בקפה אלסקה ב-6.40, המתעתד להיות במאי — אם הינך מעוניין בפגישה נוספת, אפגשך באותו מקום, רק אם תענה לי מעל דפי המדור מתכבים לרוחי שאתה רוצה בזאת". פתק ב': "לשניידר הבלונדי וכחול-העיניים שישב באלסקה בירושלים ב-6.40, שילם עבורי 40 אגורות לגלידה: הייתי מעוניינת להחזיר לך את כספי, אם הוינך מעוניין להיפגש שנית, ענה לי מעל מדור זמכתבים לרוחי. מצאת חן בעיני ייתר מחברך השחרהר". אני דחקא חושבת ששניכם יכולים להתקיים איתה. יש לה שני פרצופים, לא?

מי שבתוך הגולגות

בני צמד-חמו (1180/37) רכשו מיד את לבי הרך, כשהצהירו שהם רוצים לחרוג מעט מן השיגרה. והלא יודעים אתם שאני זשוגעת לשיגרה. האחד מעוניין בבולים שאליהם היו מצורפים מכתבים בכתב-יד שיש עדין ועגול. וכפי שאני מכירה את אספני הבולים האלה, אני חושדת שלא ייתר יזכפת לך כלל לקבל את הבולים בלי מכי זבים.

השני, לדבריו, עושה עבודת-מחקר על תופעה הלסבית — אצל הנמסדות. נורא מסעיר. נמסדות כפי שאינכן יודעות, הינן זקן תולעת כזה, החיות חיי-החייה אי-כן, הוא מציין, היה מעוניין להחזיר לומר נריאה בנידון. אז אם יש לך קשר בלשון לסביות, התיישב לכתוב. אפילו אם את לא נמסדת.

ובכן, נתונוי של פולחן 1: צורה: כפות-רגלים מורשרות באדמה, ודחת מתנשאת לסייג-רום של מטר-שמונים עור משהו, עם סיכוי סביר לעוד קצת.

מבנה גולגולת: מחפשים את זה שבע-עשר מה שבתוכה: מחפשים את זה שבע-עשר ה שנה וחצי לשוא. שינוי: טעון סיקול. בדרך כלל משייך-ברגעי פחד: דוקף וזיפני.

הבעה: אוילית דק מטמטמת. גוף: דמיון מפתיע לבקבוק מים מוזר קים — צר למעלה, רחב מאד למטה. סגולות: אני-טעם, קמצן, עצלן, אין כליר כב צמוד (חוץ מסקטים), לא מצוי בסוד מזול, צועק ומדבר בתוך שינה. בהקיצ טה לרומיה מוחלטת ואם כבר מדובר — טה מבינים.

הופעה: מרושלת, גובלת בניחן. בחוגי אינטליגנציה — הופעה של הומוספיאנס; זכרת בנימינו — הופעה של שיםפונה צוי. אילן יוחסין: אין. מייסד שושלת חדשה.

להכיר — אך ורק בכתב — אכסמפלים של המין השני, מה שיותר רחוק ממולדתם (מלבם). כן, אל תשכחי לצייין ליד המספר אם זה לפוחלץ 1 או פוחלץ 2.

פוערת זנאה

1180/38) ניגשת ישר לעניין: דבר ראשון שלא יהיו סגובים ולא יתיישו, כאשר ידברו עמם על עניין רציני יותר. פשוט רוצה לראות אם יש ביניהם גברים! היא בת 23, סיימה את שירותה הצבאי, ועובדת כפועלת. "בזמן כזה" היא מציגת, זו עבודה שאינה מביישת את בעליה. אה, ברל, ברל! שכתתי: היא גם ירושלמית.

הקמזנית

היא אינה מבוזבת מלים (1180/39): "קש" ריני בבקשה עם בחור עד גיל 23. תחביבי בבקשה.

התכתבות עיתונאי

"סבלתי הרבה בחיים", כותב (1180/40), "ומשום שראיתי את סבל הוולת והכרתי את טעמה המר של הבדידות, נכנס המכ" אוכל ללכי ונעשיתי עצוב ונחבא אל הכלים, ואינני מוכשר לבילוי בחוץ ולעשות חיים. אבל אני מבקש להכיר בחורה שהיתה בבית הסוהר, שאולי אין לה אף אחד ואוכל לתת לה את ידידותי ואתן לה סבלנות, אהדה ובהנה".

מה איכפת לך? נסי. במקום מאסר על-תנאי, התכתבות עיתונאי.

יהודים רחמו רחמו

לפני ימים מספר שמעה במקרה את שיר רם של דידי ווראי, רוזמה, והתחילה לחשוב על עצמה. למה דחקא על עצמה? ניחשתי רם למש. (1180/41) שמה רוזמה.

היא באמת זקוקה קצת לרחמים, מפני שהיא מחפשת הומוריסטן. לא כמו כל האחרות, אלא ברצינות. "לא איכפת לי שמן ומשום כמו הומוריסטן המפורסם שגרם לבנו תסביך אדיטוס, לא איכפת לי זקן, פוול, קרח או קצרה-ראייה. אני פשוט חור שבתבקופה כמו שלנו, את יודעת, אטום ומימן, לוניק, האנקארד וניקוטה, מוכרחים תמיד להימצא במצב-רוח הומוריסטי. אחרת אפשר ממש לצאת מן הדעת.

"מאחר שמחר אני הולכת ומדוקנת (אני לא זוננת לה יותר מ-20) ומאידך אלילי ההומור הישראלי כבר נתפסו, הייתי מס' כימה שתכירי לי הומוריסטן צעיר (22-25)... לפני כמה שנים, כשיצל דיין היתה עוד ד. יעל, כתבתי אני רומן על קורות-חיי. ב'ו באפריל משהו מהחברה שלי שלח לי מכתב ממויל כביכול, שהוא משוגע להוציא את ספרי לאור. נו, אל תשאלו כמה טראגי היה. כשגודע לי שזו היתה מתיחה, אך היה בה הומור. אמנם דיסטי, אבל הומור. איה רותי, פרסמי דברי אלה. אולי עוד ימצא הומוריסטן שיסכים לקחת אותי ברי-ציונת".

מן השמים

אני כבר רואה אתכן קופצות לשמים. 1180/42) הוא יליד קיבוץ בן 21, בלונדיני, עיני תכלת וגבוה (1.82 מטר ליתר דיוק). זה לא העיקר. הוא טיים סילון ועוד מנגן בקלרינט ואקורדיון. אפילו רוקד בלהקת המחול האורזית. תחביביו: גילוף בעץ, ציה, דיג תתימי וכל מיני נסיות לכתינים שונים.

כל מה שהוא מבקש הוא להכיר נערה בת 20-16.

דוקטור או משהו

מפני שאני עייפה, אני מפרסמת את מכתבו של (1180/43) כלשונו: "ובכן, נולדתי לפני 25 שנה ברומוניה, ר נמצא 10 שנים בארץ. בבוני 175 ס"מ עיני ירוקות וצבע שערותי חום.

"עובד אני בחברה ממשלתית בתור מנהל-חשבונות ובפעולת הפנאי אני מתכוונת לבחור נוח כניסה לאוניברסיטת לונדון. ניתנת האמת להאמר שלא אחת יש לי חשק על לזרוק את הספרים לכל הרוחות, אלא שמקוננת בי שאיפה חזקה להגיע למי שהו. אותו משהו מצטייר לנגד עיני בדמות תואר דוקטור למתמטיקה או משהו דומה." אם דבר-מה דומה מצטייר גם לנגד עיניך, אז הו זה.

ספרים

מקור

מבצע סיופוס

מי יתן בוקר (סיפור מאת שרגא קדרי, הוצאת עם עובד, 689 עמודים) זועק הקורא העיף, שיצירתו רבת-הכמות החדשה של מחבר בניינים עצומות מדידה את השינה מעיניו. כי הרפתקאותיו של מוכר הפיס הסתמי, שעלה לגדולה, הפך לכתב צבאי וקנה את עולמו, אינה מסוגלת אפילו ליישן — היא פשוט מייאשת.

כיליד לבוב, גליציה, קנה קדרי את עור-למו לאחר שעלה לארץ ב-1926. אחר עשר שנות עבודת-כפיים מצא קדרי — שספרו ממרתף העולם פורסם אותה שנה — את דרכו לממלכת הרוח הישראלית. כמוכיר המחלקה לתרבות של הועד הלאומי, ועם קום המדינה אחד ממזכירי שר הסעד, פרסם קדרי מספר ספרים, שרק אחד מהם — בעיניים עצומות — זכה למירוסום-מה.

מי יתן בוקר הוא סיפור עיכרס-אודות חייו הקפאיים-כמעט, של אחד המכונה לכל אורך הספר כ"מוכר הפיס". מה שמציל את מוכר הפיס — שהינו, לא פחות ולא יותר, בנו של עסקן ציוני נודע בגולה: מערכת סיני, אליה הוא מתגלגל ככתב צבאי. מוכר הפיס מתעורר, הופך למוכר פיס לשעבר, קונה את עולמו בעשיית נפשות לשלום עולמי. סוף.

מה שאינו נותן מנוח לקורא, גם לאחר שהוא מסים את המבצע הסיניפי: מדוע בכלל התחיל לקרוא את הספר?

אתם מבוגרים?

יואלה מנידו (סיפור מאת אורה שטיין אור, הוצאת קריית ספר, 187 עמודים) היא בת-טובים טיפוסית בת 14, המנהלת יומן חיים. בניגוד לחברותיה-בגיל, היא מקדישה את רוב יומנה למבוגרים דחקא.

אורה שטיין, פליטונאית ואם לילד בגיל דומה, בחנה ביואלה הבחננות כדי לשים ללעג, מבצע לעיניה הבחננות, את החברה הישראלית 1960. כמו רבים מפליטוניה, אין יואלה מגידו יצירה ספרותית במובן המלא של המלה. אך אותו פרק, המתאר את חתונתה של קרובת-המשפחה הקשישה של אלה, המסתים בהתאבדותו של הבעל הצעיר, שנוכח לדעת כי אינו יכול למלא את גוזמותיה של אשתו המזדקנת, יכול להיות משובב בכל סאטירה ישראלית מכובדת.

סיפורה של יואלה אולי אינו סיפורו של הדור הצעיר. אולם כרבים מבני-גילה היא חוזרת ושואלת את שאלת אברהם שפירא, בשינוי נוסח: "אתם מבוגרים? אתם...!"

תרגום

לגיהנום ובחזרה

אזה (רומן מאת מאיר לוי, תרגום: שמואל גיליא, הוצאת ספרי-כיס, 286 עמודים) הוא אידה לב, העובדת של רוברטובה של המלחמה באירופה הכבושה ביני הנאצים קאטיה, בת-כפר אוקראינית שהתנדבה לעבודת כפייה. זהו אף שם הצלחתו האחרונה של מאיר לוי — סופר יהודי אמריקאי, המתגורר היום בכפר שמר-הו — שעמדה ברשימת עשרת המכירים האמריקאיים במשך המחצית השנייה של 1959.

בגוף ראשון, ממש באותן המלים שפתחה איה המקורית את סיפורה, פותח אף לוי את הרומן שלו. למרות הקדמתו למחזורת הישראלית, בה ניסה לוי להתחמק מהאר טנטיית של הרומן, אין הוא מצליח לעשות זאת: שכן אווה, כסיפור-חיים בגיהנום האירופי, אחת היצירות החזקות שנכתבו על גיהנום זה.

אחה, בת למשפחה יהודית בעיירה פול-נית'אוקראינית, מאמצת לעצמה תעודות של נערה אוקראינית שנפטרה, חברתה לכפר, יוצאת עם עשרות מתנדבות אחרות לעבודת כפייה בגרמניה המורחבת. היא שומרת על זהותה הנוצרית בקרב ממשפחה גרמנית, אצלה היא עובדת כעוזרת-בית, כמעט ומת מטטת כשגודע לה שהמשפחה, חשוכת הילדים, אומרת אליה אתה לבת. מאוחר יותר, לאחר שהאגסטפו תובע ממנה לרגל אחר חברותיה-למחנה, לזהות את היהודיית שביניהן, היא נשברת, מגלה את זהותה ונתקלת באימונה כללית. את התקופה האחרונה של המלחמה היא מבלה במחנה ריכוז נאצי, מצליחה להישאר בחיים לאחר שהיא משלמת את השלום המלא על כך. בתיאורים חיים, החל מבדיקתה הברר-טלית על-ידי הרופאים הגרמנים המשתכערים בזהותה הארית למראה מערומיה, וכלה ב"מאבק הנורא על חיה במזנה-הריכוז הנאצי, שומר לוי על אוטנטיות העלילה.

נערת השבוע

בחיי שאני לא חבינה אתכם. היא הלכה בנגב, לא היו לה מים והיא רבה עם סוהר הסיוול, כפי שכתוב בהעולם הזה (1179). אז מהו בגלל זה צריך לכתוב אלי כל כך הרבה מכתבים בבתי-אחוז? בגלל זה אני צריכה לייחס לה חשיבות, ולהציג אותה כנערת השבוע?

אבל אם זה לעמכם, בבקשה: שמה נילי ב'וצ'בי, נתיייתית, ששונאת את עירה ואת תל-אביב הגדולה. הבינתם כבר בודאי, שי היא משוגעת אחרי ירושלים, אולי מפני שי היא לומדת שם רפואה.

ואם זה עוד מעניין אתכם, נילי אוהבת ל'דקלם שירים באנגלית, בלכות ולשגעת את המורים. תוכניות הגדולה. הבינתם לכתב אל תעשו לגבי הסטודנטית בת ה-20. כי זה יקח עוד חמש שנים עד שהיא תהיה רופאה אמיתית, ואולי עד אז תוכלו להשיג פרנסה ב'צורה אחרת.